

РЕШЕНИЕ

№ 2015

гр. София, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Г.а

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Мариана Г.а Въззивно гражданско дело № 20211100513252 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 08.09.2021г., постановено по гр.д. № 17874/2021г. на СРС, ГО, 126 състав, са уважени предявените от „Т.С.“ ЕАД срещу К. Г. Н., Д.К. Н. и ЕВГ. К. Т. обективно кумулативно и пасивно субективно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150 от ЗЕ, както следва: Костадин Г. Н. е осъден да заплати сумата от 430, 46 лева, представляваща 4/6 от цената на доставената топлинна енергия в периода от м.12.2017г. до м.04.2019г. в имот с абонатен номер 44183, както и сума за доплащане по фактура от 31.08.2018г. и сумата от 14, 16 лева, представляваща 4/6 от възнаграждение за предоставяне на услуга дялово разпределение за периода от м.02.2018г. до м.04.2019г., ведно със законната лихва от 30.03.2021г. до погасяване на задължението, като иска за цена на топлинна енергия е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 596, 92 лева и за периода от м.05.2017г. до м.11.2017г., включително, както са отхвърлени изцяло исковите с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 118, 36 лева, представляваща 4/6 от обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва върху задължението за доставена топлинна

енергия за периода от 15.09.2018г. до 18.03.2021г. и за сумата от 3, 24 лева, представляваща 4/6 от обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължение за предоставяне на услуги дялово разпределение за периода от 31.03.2018г. до 18.03.2021г.; Д. К. Н. е осъден да заплати сумата от 107, 62 лева, представляваща 1/6 от цената на доставената топлинна енергия в периода от м.12.2017г. до м.04.2019г. в имот с абонатен номер 44183, както и сума за доплащане по фактура от 31.08.2018г. и сумата от 3, 54 лева, представляваща 1/6 от възнаграждение за предоставяне на услуга дялово разпределение за периода от м.02.2018г. до м.04.2019г., ведно със законната лихва от 30.03.2021г. до погасяване на задължението, като иска за цена на топлинна енергия е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 149, 23 лева и за периода от м.05.2017г. до м.11.2017г., включително, както са отхвърлени изцяло исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 29, 59 лева, представляваща 1/6 от обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2018г. до 18.03.2021г. и за сумата от 0, 81 лева, представляваща 1/6 от обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължение за предоставяне на услуги дялово разпределение за периода от 31.03.2018г. до 18.03.2021г.; ЕВГ. К. Т. е осъдена да заплати сумата от 107, 62 лева, представляваща 1/6 от цената на доставената топлинна енергия в периода от м.12.2017г. до м.04.2019г. в имот с абонатен номер 44183, както и сума за доплащане по фактура от 31.08.2018г. и сумата от 3, 54 лева, представляваща 1/6 от възнаграждение за предоставяне на услуга дялово разпределение за периода от м.02.2018г. до м.04.2019г., ведно със законната лихва от 30.03.2021г. до погасяване на задължението, като иска за цена на топлинна енергия е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 149, 23 лева и за периода от м.05.2017г. до м.11.2017г., включително, както са отхвърлени изцяло исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 29, 59 лева, представляваща 1/6 от обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2018г. до 18.03.2021г. и за сумата от 0, 81 лева, представляваща 1/6 от обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължение за предоставяне на услуги дялово разпределение за периода от 31.03.2018г. до 18.03.2021г.

Срещу решението, в частта, в която са уважени предявените искове, са подадени въззивни жалби от ответниците.

Въззивникът Д. К. Н. релевира оплаквания за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните от първоинстанционният съд изводи, както и за нарушение на материалния закон. Конкретно се поддържа, че по делото не е установено, че ответникът е собственик или съсобственик на процесния имот. Счита, че доказателство за това може да е единствено нотариален акт за придобиване на правото на собственост или констативен нотариален акт за признаване на такова право. Актът за учредяване на договорна ипотека не е безспорно и категорично доказателство за вещно право на ползване на имота, а удостоверява единствено, че имотът е ипотекиран. Освен това в случая основанието за облигационна обвързаност на ищеца и ответника не е специалната хипотеза на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, а общата такава по чл. 149, ал. 1, т. 6 ЗЕ. Навежда съображения, че при наличие на лице, обявило облигационни отношения с ищеца, то същото е вещен ползвател, а не другите формални собственици. В случая процесните суми се претендирали от трето лице, което се установявало от издадените фактури, отчети и изравнителни сметки. Изложени са съображения и за неправилност на решението в частта, в която са уважени предявените искове за заплащане на цена на услугата дялово разпределение. Счита, че претенциите са неоснователни, тъй като ищецът не е представил доказателства да е заплатил възнаграждението в полза на фирмата за дялово разпределение, поради което не е активно легитимиран по предявения иск. Поддържа, че не е установено нито основанието, нито размера на претенцията, поради което същата подлежи на отхвърляне. По тези съображения е направено искане за отмяна на решението в обжалваната му част и постановяване на друго, с което предявените искове да се отхвърлят.

Въззивниците К.Г. Н. и ЕВГ. К. Т. са подали идентични въззивни жалби, в които са изложени оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната му част. Твърдят, че по делото не било представено безспорно доказателство, че ответниците са собственици на процесния топлоснабден имот. Считат, че такова доказателство е единствено нотариалния акт за собственост. Излагат, че актът за учредяване на договорна ипотека не е безспорно и категорично доказателство за вещно

право на ползване на имота, а удостоверява единствено, че имотът е ипотekiран. Твърдят, че клиент на топлинна енергия е трето за спора лице, което е подало молба-декларация за откриване на партида. Навеждат възражения относно приетия за погасен по давност размер на вземането. Сочат, че за периода, за който съдът е приел, че вземането не е погасено по давност, начислената и претендирана от ищеца сума е в по-нисък размер от приетия от първоинстанционния съд. Оспорват основателността на вземането за законна лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Изложени са съображения и за неправилност на решението в частта, в която са уважени предявените иски за заплащане на цена на услугата дялово разпределение. Считат, че претенциите са неоснователни, тъй като ищецът не е представил доказателства да е заплатил възнаграждението в полза на фирмата за дялово разпределение, поради което не е активно легитимиран по предявения иск. Поддържа, че не е установено нито основанието, нито размера на претенцията, поради което същата подлежи на отхвърляне. По тези съображения е направено искане за отмяна на решението в обжалваната му част и постановяване на друго, с което предявените иски да се отхвърлят.

Насрещната страна "Т.С." ЕАД оспорва въззивната жалба като неоснователна. Т

рето т о лице-помагач "Т.С." ЕООД не изразява становище по постъпилата въззивна жалба.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещните страни, приема следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1-во ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални

норми.

Решението на СРС е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Правилно е прието от районния съд, че според нормата на чл. 154, ал. 1 от ГПК в доказателствена тежест на ищеца е да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки на предявената претенция: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т.е. наличието на договорно правоотношение между топлопреносното предприятие и ответника като потребител за продажба на топлинна енергия през процесния период; доставянето от ищеца и съответно използването от ответника на претендираното количество топлинна енергия; стойността на топлинната енергия и изискуемостта на вземането.

Договорът за търговска продажба на топлоенергия на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се счита за сключен с конклюдентни действия. Според действащата от 05.03.2004г. и към настоящия момент разпоредба на чл. 150, ал.1 от ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл.150, ал.2 от закона/.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "клиенти на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената

и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване.

В конкретния случай по делото е представен договор за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот от 09.02.2005г., обективиран в нотариален акт № 32, ег. № 265, дело № 28/2005г., по силата на който ответникът К.Г. Н. и съпругата му В.А. Н.а са учредили в полза на кредитора “ОББ” АД договорна ипотека върху следния собствен на ипотекарните длъжници недвижим имот, придобит от тях по време на брака им и представляващ съпружеска имуществена общност, а именно: ап. № 56, находящ се в гр. София, жк **** 1. В нотариалният акт е посочено, че при подписването му са представени документи, установяващи правото на собственост върху имота, както следва: договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ от 05.09.1990г. и удостоверение за граждански брак на ипотекарните длъжници, издадено въз основа на акт за граждански брак № 56 от 09.11.1958г. на Община Дупница. Ипотеката била учредена за обезпечаване вземането на банката срещу кредитополучателя ЕВГ. К. Т. /ответник в настоящото производство/. Този нотариален акт не е бил оспорен в производството пред СРС относно верността на нотариалното удостоверяване, направено с него, за правата на ипотекарните длъжници в съсобствеността, и съдът, съгласно установеното с него и с оглед разпоредбите на чл. 586 от ГПК и чл. 167 от ЗЗД, задължаващи нотариуса да провери правата на учредителите в собствеността, е обвързан да приеме, че учредителите на ипотеката са собственици на ипотекираното жилище, описано в нотариалния акт, което е и жилището, предмет на иска по настоящия спор. Обвързващата доказателствена сила на така удостоверените обстоятелства не е опровергана с допустимите доказателствени средства. По делото не се твърди, нито се доказва от ответниците, чиято е доказателствената тежест по чл. 154, ал. 1 от ГПК, да са извършили разпоредителни сделки с имота преди началото на исковия период.

От представената по делото справка по реда на Наредба № 14/18.11.2009г. относно лицето В.А. Н.а се установява, че същата е починала на 05.12.2000г. и е оставила наследници по закон от първи ред – низходящи

по права линия от първа степен /Д. К. Н. – син и ЕВГ. К. Т. – дъщеря/ и преживял съпруг К. Г. Н.. След смъртта на В. Н.а съпружеската имуществена общност между бившите съпрузи е прекратена при равни квоти. От анализа на така описаните доказателства се установява по несъмнен начин факта, че през процесния период ответниците – К. Г. Н., Д.К.а Н. и ЕВГ. К. Т. са били собственици на процесния имот придобит от тях на основание наследствено правоприемство, при следните квоти: 4/6 ид.ч. от правото на собственост за първия ответник /по аргумент от чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ГПК, формирана като сбор от квота в размер на 1/2 ид. част от правото на собственост на лично основание с оглед прекратената със смъртта на В.А. Н.а съпружеска имуществена общност и 1/6 ид. част в качеството на преживял съпруг, наследяващ общо 1/2 ид. част от имота заедно с още две деца при равни квоти/ и по 1/6 ид. за ответника Д. К. Н. и ЕВГ. К. Т..

С оглед изложеното се налага извод, че се установява принципното съществуване на облигационно правоотношение между страните за процесния период, произтичащо от договор за продажба на топлинна енергия, по който ищецът е доставял топлинна енергия, а ответникът дължи заплащане на стойността на ползваната услуга. Касае се за договор при публично обявени общи условия по реда на ЗЕ, по който жалбоподателят, като собственик на топлоснабден имот в сграда в режим на етажна собственост, се явява страна по силата на посочената по-горе законова разпоредба. Следователно ответниците са имали качеството „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ по смисъла § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ /изм. - ДВ, бр. 74 от 2006г./, респ. на битов клиент съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ вр. с чл. 153, ал. 1 ЗЕ /редакция ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012г./. Договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот от етажна собственост може да бъде както изричен писмен /при постигане на съгласие относно същественото съдържание на договора/, така и презюмиран /склучен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване/. В случая се установи съществуването на облигационно правоотношение между страните по презюмиран договор /чл. 153, ал. 1 от ЗЕ/. По делото не са ангажирани доказателства за установяване твърдението на ответниците, че трето за спора лице е сключило изричен писмен договор за продажба на топлинна енергия с ищеца въз основа на подадена молба-декларация за откриване на партида.

Въпросът дали ответникът реално е ползвал топлинна енергия е без значение – достатъчно е да е собственик на жилище в топлоснабдяваната сграда, за да се счита за потребител. При това те остават такива дори и да се прекрати топлоподаването към индивидуалните отоплителни тела в жилището, тъй като в тази хипотеза и съгласно изричната норма на чл. 153, ал. 6 от ЗЕ остава потребител на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на етажната собственост. Съдържанието на този договор е уредено в представените Общи условия, утвърдени от ДКЕВР, които обвързват ответниците дори и без да са ги приели изрично съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2, изр. 2-ро от ЗЕ и доколкото не се твърди и не се установява изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ – няма твърдения, нито данни ответникът да е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ.

Доколкото във въззивната жалба няма наведени конкретни доводи във връзка с обема и качествените показатели на доставената до топлоснабдения имот топлинна енергия, въззивният съд приема за доказан размера на доставяната в имота топлинна енергия, за сумите, за които са уважени исковете за главница, при уважаване на направеното от ответниците възражение за давност за част от исковия период досежно претендираните вземания за главница. Правилно СРС при съобразяване с притежаваните от всеки от ответниците идеални части от правото на собственост върху процесния недвижим имот е уважил предявените искове за главница при условията на разделност до посочените в решението размери и периоди.

Първоинстанционният съд е приел за основателно възражението за погасяване по давност на процесното вземане за периода от м.05.2017г. до м.11.2017г., включително. Според задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3/2011г. на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011г., ОСГТК, понятието "периодични плащания" по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл. 155 и чл. 156 ЗЕ вземанията на

топлофикационното дружество, в т.ч. и за стойността на услугата дялово разпределение, съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД.

Правилно е прието, че с оглед датата на подаване на исковата молба – 30.03.2021г. /което действие прекъсва давността – чл. 116, б. „б“ от ЗЗД/, и предвид нормата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г. и за преодоляване на последиците, всички вземания на ищеца, станали изискуеми преди 23.01.2018г., са погасени по давност. Задължението за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия е възникнало като срочно. Според чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди, в сила от 11.08.2016г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателите относно определения размер на непогасената част от вземанията за периода от м.12.2017г. до м.04.2019г. По делото са представени извлечения от сметки за абоната, неоспорени от ответниците, в които са посочени прогнозно начислените суми по фактури, както и стойността на изравнителните сметки за всеки отоплителен сезон. Изводите на първоинстанционния съд относно размера на непогасената част от вземането са правилни и са обосновани с данните в извлеченията от сметки на абоната и с оглед определените суми за доплащане след издаване на изравнителна сметка и обща фактура от 31.07.2018г. Изравнителният резултат в края на съответния отчетен период не влияе на дължимостта на месечните вноски и установените за тях срокове, а води до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената сума по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от

стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. При всички случаи, обаче, това "изравнително" вземане е самостоятелно и различно от вземанията на топло-преносното предприятие за месечни вноски /равни или прогнозни/ и не се касае до корекция на тези вноски със задна дата, т.е., издаването на изравнителна сметка и задължението за заплащане на изравнителната сметка в определени срокове (в случая – в 45-дневен срок от издаване на фактурата от 31.07.2018г.) не влияе на дължимостта на месечните вноски и момента на настъпване на тяхната изискуемост.

С оглед изрично заявеното искане от ищеца, правилно първоинстанционният съд е уважил претенциите за главница ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба. Лихва се дължи като обезщетение за забавено плащане на главницата от датата на забавата, която в случая съвпада с датата на подаване на исковата молба. Претенциите по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД са били заявени с краен период преди подаване на исковата молба.

По отношение на възражението, че ответникът не е пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове за цена на услугата дялово разпределение, съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ регламентира, че разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е посочен в ЗЕ /чл. 139 - чл. 148/. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ/, като според чл.145, ал.1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Всички дейности и обществени отношения, свързани с топлоснабдяването, са регулирани от секторното законодателство в областта на енергетиката, което обуславя и особеностите на възникването и

осъществяването на услугата по дялово разпределение на топлинната енергия. Според чл. 139, ал. 2 ЗЕ /в редакция – изм., ДВ, бр. 74 от 2006г./, дяловото разпределение на топлинна енергия в сграда – етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а. След изменението на посочената норма /ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012г./ отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия се възлага само на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е точно определен в ЗЕ – съгласно чл. 139в, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б /при Общи условия/, в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това – от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение на топлинна енергия, а съгласно чл. 140, ал. 5 – лицето по чл. 139б, ал. 1 предлага на клиентите в сграда – етажна собственост, самостоятелно или чрез упълномощено лице, да сключат писмен договор, в който се уреждат условията и начинът на плащане на услугата дялово разпределение.

В исковата молба ищецът поддържа, че претендираната главница включва стойността на доставената топлинна енергия през исковия период и цена на услугата дялово разпределение за същия период. Ето защо това вземане е част от спорния предмет и е включено в претендираната от ищеца главница.

По силата на чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на б1 и следв. от Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването /обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007г., отм. ДВ, бр. 60 от 07.07.2020г./ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от

избрания от тях търговец. Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл. 36, ал. 1 и ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Т.С." ЕАД на клиенти в град София, одобрени с Решение No ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, потребителите /клиентите/ заплащат на доставчика както сумите за потребление на топлинна енергия, така и сумите за извършване на услугата "дялово разпределение" от избрания от тях търговец, като стойността ѝ се формира от: 1/. цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/. цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/. за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Редът и начинът на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата и се обявява по подходящ начин на клиентите.

По делото е установено, че дяловото разпределение е било извършвано от "Т.С." ЕООД. Представени са изготвените от фирмата за дялово разпределение индивидуални справки за отопление и топла вода за процесния период, касаещи топлоснабдения имот. С издаването на същите третото лице-помагач е изпълнило задължението си да извърши индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода, както и да издаде индивидуална сметка. Въз основа на посочените документи се установява, че в топлоснабдения имот е извършвана услугата дялово разпределение за целия процесен период, поради което претенцията за заплащането ѝ е установена в своето основание. Предвид ангажираните по делото доказателства и с оглед установената нормативна уредба се налага извод, че ищецът се легитимира като носител на вземане за стойността на извършваната услуга дялово разпределение

По изложените съображения се налага извод за неоснователност на

възраженията на ответниците за липса на основание за ангажиране на имуществената им отговорност за цената на извършената услуга дялово разпределение. Размерът на вземането за предоставената услуга „дялово разпределение“ е определено въз основа на приетите по делото и неоспорени от ответниците извлечения от сметки за процесния абонатен номер.

Като е достигнал до същите изводи, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото. Чл. 78, ал. 8, изр. 2-ро от ГПК не допуска размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение да надхвърля максималния размер за съответното дело, определен по реда на чл. 37, ал. 2 от ЗПП. По аргумент от обратното, законът допуска размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение да е под минималния размер за съответното дело, когато сложността му е ниска, както е в разглеждания случай /така определение № 518 от 03.12.2019г. на ВКС по ч.гр.д. № 4461/2019г., Четвърто ГО/.

С оглед цената на предявените иски и на основание чл. 280, ал. 3 от ГПК настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийски градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20181983 от 08.09.2021г., постановено по гр.дело № 17874/2021г. по описа на СРС, ГО, 126 състав, в обжалваните му части.

ОСЪЖДА К. Г. Н., ЕГН *****, гр. София, жк ****, Д. К. Н., ЕГН *****, гр. София, жк **** и ЕВГ. К. Т., ЕГН *****, гр. София, жк **** да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК ****, седалище и адрес на управление

гр. София, ул. ****, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК сумата от 50 /петдесет/ лева – съдебни разноси за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на привлечен о от ищеца трето лице-помагач - "Т.С." ЕООД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____